

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

איש לרעהו

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש י כסלו תשע"ז: הדלקת נרות: ירושלים 4:00 תל-אביב: 4:14 חיפה: 4:03 מוצאי שבת: ירושלים: 5:16 תל-אביב: 5:17 חיפה: 5:15 ר"ת: 5:52

פרשת ויצא

מעשר כספים

הביקור המסתורי...

סיפרה בתו של הגר"צ ויספיש זצ"ל (בנו של הגאון רבי דוד בהר"ץ זצ"ל): בכל ערב פסח היו מגיעות לאבי בקשות לצדקה, ואבי היה מפרש מממונו כדי. והנה בערב פסח אחד הגיעו אל אבי מכתבי בקשה יותר מתמיד:

היו אז מקרים קשים בירושלים שנזקקו לעזרה מיוחדת. נכמרו רחמי אבא על עניי ירושלים וחשב לתת הפעם מעל ומעבר ליכולתו: מאה ל"י שהיה סכום עצום בימים ההם. אבי קיבל את הסכמתה של אמי "שהרי את שותפה" כלשונו. וחילק הכל לנצרכים.

לפתע הגיע אלינו לביקור, ערבי בלתי מוכר. רגילים היינו באורחים ערבים לרגל עסקיו של אבא בחלב ומוצרים, ביקשנו ממנו לשבת באכסדרה וכיבדנו אותו בדבר מאכל. אמא הגיפה את התריסים הפונים לאכסדרה. שאל אותה הערבי מדוע עושה זאת? והשיבה כי "כל כבודה בת מלך פנימה".

הגיב הערבי במפתיע: יודע אני את הסיבה האמיתית: יש לכם סוד מקצועי ביצור מוצרי החלב ואינכם רוצים שיתגלה לי... אך אני כן יודע את הסוד. שאלנו, מה הסוד? אמר לנו: אותם מים הניגרים מן הגבינה, בעת החביצה, במקום להשקותם לפרות אפשר לשים אותם בצנטריפוגל [=מתקן להפרדת שומן מחלב] ולהוציא מהם הרבה שמנת. לאחר שאמר זאת, הלך הערבי. יצאנו לחפשו לבירור נוסף, אך הוא נעלם ולא ראינוהו יותר.

ניסינו את הצעתו והתקבלה שמנת בכמויות שלא יאמנו! תוך זמן קצר הכפלנו ושילשנו את ייצור השמנת והחמאה והרווחנו מהצעתו של הערבי מאות רבות של ל"י. את הפלא של גילוי ה"סוד" מהערבי ואת הפלא הגדול יותר, שאפשר להוציא ממי החלב בכמויות מסחריות של שמנת, ייחס אבא למעשר הכפול והמכופל שהפריש לצדקה מעל ומעבר לרגיל אצלו.

מצוה להפריש מעשר או חומש מרכושו לצרכי צדקה והחזקת תורה!

נלמד מהפסוק: "וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך" (פרק כח-כב)

והובא בדעת זקנים (מהמדרש) "יעקב תיקן לתת מעשר מן הממון". ובגמרא למדו חז"ל מכפל הלשון "עשר תעשרנו" על מעשר כפול, היינו חומש. שכן אמרו: באושה התקינו, המבזבז אל יבזבז יותר מחומש (כתובות נ.).

החפץ חיים (בספרו **אהבת חסד** ח"ב פ"ט) כותב הדרכה כיצד יפריש אדם מעשר כספים מרווחיו באופן הראוי ביותר: (א) ראשית, טוב שיתנה בתחילה על מצות המעשר שהוא בלי נדר כדי שלא יכשל ח"ו בעוון נדרים, ויראה שיהיה לו פנקס מיוחד שיכתוב בו כל רווח שמזמין לו הש"ת, אחר ניכוי הוצאותיו.

ב) יעשה חשבון בכל חצי שנה או עכ"פ בכל שנה. ואם יזדמן לו ח"ץ הפסד בתוך זמן זה, ינכה מחשבון הרווח ויתרת הרווח יהיה שייך מזה מעשר לצדקה.

ג) בכל משך הזמן הזה יכתוב בפנקס כל הנתניות שמוציא על הצדקה, ויכול לכלול בחשבון של המעשר כל מה שרגיל ליתן בביתו לעניים אפילו פרוטה. וינכה כל זה לבסוף מן המעשר.

ד) אם בעת החשבון יראה שיש עודף במעשר על מה שהוציא, יראה להפרישם ולחלקם מיד, ואם לא מזדמנים לו כעת העניים שבדעתו לתת להם, יכול להשהות עודף המעשר אצלו עד שיזדמנו לו, ואין מוכרח לחלקם מיד, ומותר לעת עתה להשתמש במעות לעצמו, אך כשיזדמנו לו העניים שרגיל לחלק להם מזה, מחוייב ללות ולשלם להם מיד.

ה) אם ימצא שהוציא לצרכי הצדקה יותר מהמעשר. יש אומרים שיכול לנכות זה לבסוף מהמעשר של שנה שניה. ויש מחמירין בזה. על כן טוב לעשות כאשר כתבנו לעיל, דהיינו שיתנה בפירוש בתחילת קבלתו את מעות המעשר, שיוכל לתת מעות לצדקה על סמך שיגבה לבסוף ממעשר מתי שיזדמן.

ומוסיף החפץ חיים: שכ"ז טוב אם יש לו עסק פרטי שיכול לכתוב הרווח שמזמן לו ה' בכל פעם. אבל אם הוא חנוני, כמעט שא"א לכתוב בכל פעם את מעט הרווח שמזמן לו. על כן העצה לזה, שבכל שנה יעשה חשבון מסחורתו בכלליות סחורותיו וחשבון פנקסו השייך לעסק וידע את מה שנתווסף לו. גם יחשב ויעריך את חשבון הוצאות הבית על מזונותיו ומלבושיו שהיה לו במשך הזמן הזה. ולעומת זאת יחשב כל מה שהוציא עבור הצדקה שכתב בפנקסו. וכ"ז יתנה בתחילת קבלתו את המצוה שיוכל לשער בכל אלו לפי דעתו בערך ולא במדויק.

להסתפק במה שחננו השי"ת ולשמוח בחלקו !

נלמד מהפסוק: "ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבוש" (פרק כח-ב)

וכתב ללמוד מכאן החובת הלבבות (שער הבחינה פ"ה) כי "זאת שאלת הצדיקים מאת ה' לא ישאלו המותרות, רק הדבר ההכרחי בלבד, שאי אפשר לו לאדם שיחיה בלעדיו. ובידוע כי נטיית האדם אחר בקשת המותרות, הוא גורם לו מהומות רבות, ועל כן כל איש ירא את ה', ראוי לו שיהיה שמח בחלקו ושיסתפק במועט, ושלא יתאוה המותרות, ויטיב לבו ביראת ה'".

ההסתפקות במועט, טובה ויפה לא רק לעולם הזה אלא גם למען העולם הבא, כפי שכתב רבינו יוסף חיים מבגדד זצ"ל (בספרו חסדי אבות), כי יש לו למסתפק במועט ריווח גדול בעלמא דקשוט, שכן ידוע שהקב"ה מעניש מדה כנגד מדה. מעתה, כאשר יגיע לעולם האמת אדם שלא היה לו כלל מדת ההסתפקות בעולם הזה, אלא הרבה במותרות בריבוי אכילה ושתייה ובמלבושים רבים ויקרים, יתבע ממנו הקב"ה: הראה לנו תורה ומצוות שהרבת בעולם הזה. ואז ישחר משחור תארו, כי בוודאי אין בידו תורה ומצוות כפי חיובו בעולם הזה, ויוצא דינו קשה רח"ל.

ואולם אם חי האדם במדת ההסתפקות ולא היה נבהל לקנות הון. אזי אחר פטירתו אומר הקב"ה לבית דין של מעלה להקל בדינו, כשם שהוא הסתפק במועט בטוב הגשמי שהטבתי עמו, והיה נחשב בעיניו המעט להרבה, כך מעט התורה והמצוות שעשה, יחשבו בעיניו להרבה, מדה כנגד מדה.

נמצא לפי", שמי שיש לו מדת ההסתפקות ושמה בחלקו, ירויח בכפלים: **א)** יהיה לו טוב בעולם הבא, כאשר מעט זכויות יחשבו לו להרבה. **ב)** גם בעולם הזה יהיה מאושר, שיינצל מעצב ודאגות מכיון ששמה הוא בחלקו.

באחת משיחותיו אמר הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל בין היתר את הדברים הבאים: "ההתחרות בחיי העולם הזה שיש היום ברמת חיי המשפחות הוא נורא ואיום: רואים שאפילו עני שבישראל רוצה לערוך שמחות כמו עשיר. אין זאת אלא שהקנאה והתאוה מוציאים את האדם מן העולם.

"**עלינו** לעזוב את התחרות בענייני העולם הזה, ולעמוד בנסיון של חיי תורה מתוך דחקות, שזה הנסיון שלנו כעת. והתכלית היא לעמוד בניסיון, ועוד אדרבה, להתרומם מן הנסיון לחיות כמו בדורות הקודמים - "תורה מתוך הדחק".

פעם נשאל רבי מיכל יהודה: כיצד אפשר בזמננו, שיש שפע גשמי גדול, להנהיג את הבית "בהסתפקות במועט" באופן שהילדים לא ירגישו כמקופחים ביחס לאחרים ויבואו לקנאות בהם?

והשיב רבי מיכל יהודה: "העיקר תלוי בשמחה שההורים משדרים בבית, ואם הם משדרים אווירה של שמחה ושל התספקות במועט, אזי הילדים קולטים זאת, והם מאושרים במה שיש להם, ואין להם כל קנאה לאחרים.. וכאשר ילד שמח ומרוצה בבית שלו, שוב אינו מחפש שום דבר מחוץ לבית".

ההסתפקות במועט היא גם הערובה להצלחה בלימוד התורה: ראייה לכך הביא הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל מהמעשה הידוע על רבי עקיבא ואשתו שהתגוררו בבקתה עלובה בימי עוניים, כשתבן וקש משמשים להם כמצע לנום את שנתם. נשלח אליהו הנביא לעודדם - הוא נקש בדלתם וביקש מרבי עקיבא מעט תבן לאשתו שילדה, וכי אין להם קש להניח עליו את התינוק. התעודד רבי עקיבא ואמר לאשתו: "את רואה? יש עניים יותר מאיתנו".

ולכאורה תמוה: אם כבר נשלח אליהם אליהו, מדוע לא העשירם? וכי נבצר היה ממנו לבנות להם ארמון מלא בכל טוב?!

אלא התשובה היא: אמנם היה רבי עקיבא מרויח את העושר. אבל אז היה עם ישראל מפסיד את רבי עקיבא...! שכן תורה לא קונים מתוך עושר אלא מתוך עוני והסתפקות במועט, כדתנן (במסכת אבות) שכך היא דרכה של תורה... ואם אתה עושה כן אשריך בעוה"ז וטוב לך בעוה"ב...

"להסתפק בהכרחי"...

כאשר היה הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל כבן שבעים ושמונה והוא חולה ותשוש, הכינה לו פעם רעייתו הרבנית (מזיווג שני) מרק עוף מהביל. טבל רבי יוסף חיים את הכף בצלחת, טעם טעימה אחת ולא יסף.

כשנכנסה הרבנית לחדר, פנה אליה רבי יוסף חיים בהתנצלות נוגעת ללב, והחל משבח אותה על מומחיותה בהכנת מטעמים, ותוך כדי דיבור ביקש את סליחה באמרו:

"**מעדנים** כאלו בימות החול, זה קצת יותר מדי... הן כל ימי נזהר הייתי מלפנק את גופי, והרגלתי להסתפק בהכרחי, ואף עלה בידי. ואם כן, למה לקלקלו דוקא כעת בערוב ימי, דוקא סמוך לפרידתי ממנו... שמרי על המתכון המוצלח הזה לכבוד שבת, ואז אשמח מאד להתענג על התבשילים הטעימים שלך, ואטעם מהם מלא חופניים..."

חכמת חיים

צערנו של החפץ חיים...

פעם הגיע לידיו של החפץ חיים, סכום גדול בבת אחת של שלושת אלפי זלוטי, כפדיון ממכירת ספריו. הדבר גרם לו צער עמוק... "מדוע אני צריך את כל הכסף הזה?" שאל בצער. והוסיף: כשריש לקיש נפטר, כל רכושו שהותיר אחריו הסתכם בחבילה של ירקות והוא קרא על עצמו: "יעזבו לאחרים חילם" (גיטין מז).

על כן, החל החפץ חיים לנקוט מיד בכמה פעולות של שימוש בכסף הזה לצורך הציבור, כמו הדפסת ופירסום חוברות שונות בענייני חיוק הדת, ועוד כהנה פעולות שונות לזיכוי הרבים, עד שהוציא מכיסו את הזולטי האחרון. **מאיר עיני ישראל**

הזהירות ממותרות...

הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל נזהר ביותר ממה שנחשב אצלו ל"מותרות"... כאשר נקרעו מנעליו סירב להחליפן בחדשות, אלא הורה למוסרן לידי הסנדלר שיתקן בהם טלאי...

ומעשה בעוזרת שהכינה ארוחות בביתו (אחרי פטירת זוגתו הרבנית), ראתה פעם בשוק שהביאו תפוזים מפורטוגל ומוכרים אותם בזול, על כן קנתה עבורו תפוזים אחדים לכבוד שבת, אך רבי אלחנן סירב לאוכלם, בנימוק, כי הישיבה היא שמשלמת על כל צרכיו וממילא אינו רשאי להזדקק למותרות...

אור אלחנן

"גדיק אוכל לשובע נפשו"

סיפר הגאון רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל: כשביקר פעם אצל המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, היה זה בשעה שהביאו לו את ארחת הערב אשר היתה מורכבת מפרוסות לחם, ופירות ועוד דברים. לא לקח רבי יחזקאל לעצמו אלא את הפירות ומעט מהלחם, מינימום שבמינימום.

שאל רבי שמואל את המשגיח, מדוע לוקח כל כך מעט ולא חס על בריאותו? השיב המשגיח, כי "לימד" את גופו לכמה אוכל זקוק הוא, ודי לו במעט הזה. ואמנם הפעם לקח פחות מכמות הלחם לה הוא זקוק, משום שהביאו לו פירות ארץ ישראל ורוצה לאוכלם לתיאבון!...

ראש הישיבה

להוכיח הזולת בדרכי נועם ומתוך אהבה ורעות!

נלמד מהפסוק: "ויאמר להם יעקב אחי... ויאמר הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה... ויאמר לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים" (כט-ד,ח)

ופירש רש"י: לפי שראה אותם רובצים, כסבור שרוצים לאסוף המקנה הביתה ולא ירעו עוד. אמר להם, הן עוד היום גדול, כלומר: אם שכירי יום אתם לא שלמתם פעולת היום... עכ"ל. והובא במדרש לקח טוב: מכאן לאדם חשוב שהולך למקום אחד ורואה דבר שלא כהוגן שצריך למונעו ואל יאמר שלום עלי נפשי.

כיצד יש לקיים מצות תוכחה שתהיה באופן הנכון והמועיל ביותר? הדרכה מאלפת בענין זה כתב חתנו של החפץ חיים הגאון **רבי אהרן כהן זצ"ל** בשם חמיו החפץ חיים. ואלו דבריו:

"כשאדם רוצה להוכיח את חברו על איזה דבר שעשה שלא כהוגן - הן במילי דשמיא והן במילי דעלמא - הוא צריך להוכיחו בלשון רך ובדברי נועם, ויזהר מאד שלא להביא את חברו לידי "נצחנות", מפני שאם יוציא אותו, על ידי תוכחתו, מגדרו, ויכריחו להתעקש, אזי ח"ו אין שכינה חשובה כנגדו, וכיון שבא לכלל ניצוח, אזי רצונו משחדו לעבור על כל זדון בשאט נפש, ולא לשוב מפני שום דבר, הן מה ששייך למדת הדרך-ארץ והן מה שנוגע לחברו בנפשו.

"והנה בזמן האחרון הולכת ונעשית מצות התוכחה לענין הדורש שימת לב וחריצות יותר ויותר. שכן מלפנים היתה עפ"י רוב התוכחה נשמעת רק על חטאים קלים, והמוכיח היה נוהג להעיר את חברו בידידות על מה ששגג, ודבריו היו נכנסים בלבו. אבל לא כן הדברים בזמננו, אשר המוכיח ומקבל התוכחה הם שני סוגי אנשים שונים, והדברים שעליהם צריכים להוכיח המה גופי עוונות ח"ו. ויש בהם כדי להוציא את המוכיח מגדרו שידבר דברים קשים, ואז ח"ו יכולה תוכחה כזו להביא רק הפסד, ולגרום שחברו יחטא עוד יותר."

"וכל בר-דעת, איננו יכול בימינו להשתמט ממצוה זו בטענה שהיא שייכת רק לרב ולראשי העדה, מפני שהיום כולם רואים בחוש שרב יכול להשפיע רק באופן כללי. אבל עיקר התוכחה כבר נכנסה לרשות הרבים, וכל יהודי חרד לדבר ה' יכול להשיג השפעה רבה בין קרוביו וידידיו, הן על הנהגתם בכלל והן בתיקון הפרטי." עכ"ד.

והחפץ חיים עצמו כותב במאמרו: כתוב בנביא יחזקאל ולג-ז,חט) שאמר לו הקב"ה: צופה נתתיך לבית ישראל... ואתה כי הזהרת רשע ולא שב מרשעו ומדרכו הרשעה, הוא בעונו ימות ואתה את נפשך הצלת." ולהיפך כתוב: "באמרי לרשע מות תמות ולא הזהרתו ולא דברת להזהיר רשע מדרכו הרשעה לחיותו, הוא רשע בעונו ימות ודמו מידך אבקש."

ומזה לומד החפץ חיים ש"כל תלמיד חכם הוא בגדר "צופה" במקום הנביא להוכיח לעם את דרך ה', וח"ו אם מתרשל בזה עונו גדול מאד. ובימינו אלה, כל מי שמופלג בתורה ובידו להוכיח נקרא תלמיד חכם לענין זה, ולא בעינין לזה גאון גדול בתורה.

ועל כל תלמיד חכם שלא להתעצל בזה ולדחות הענין כלאחר יד, כי עליו לדעת כי בנפשו הוא ויתבע על זה. וכל הרוצה להנצל ממדת הדין הקשה, עליו להוכיח ולירז להמון ישראל, ואז את נפשו הציל ויהיה להם טוב בזה ובבא.

מדוע מלאך המות שחט לשוחט...?

פעם נסע הגאון מליסא - רבי יעקב לוברבוים זצ"ל (בעל נתיבות המשפט) למקום כלשהו ובדרך התאכסן באכסניה של יהודי. הדבר היה בימות החורף והקור היה עז.

והנה נכנס לאכסניה השוחט שבא מן העיר הסמוכה כדי לשחוט אצל הפונדקאי. כיון שהיה קר לשוחט ביקש הפונדקאי לתת לו כוס חלב חם לשתות. אך השוחט לא אבה בכוס חלב. והוא ביקש כוס יי"ש. אחר ששתה כוס אחת ביקש עוד אחת וכך לגם כמה כוסות.

לאחר ששתה לשכרה כמה וכמה כוסות, הכין עצמו לשחיטת הבהמה. הוא לקח את הסכין והתקרב אל הבהמה לשוחטה...

רבי יעקב שראה את כל מעשיו של השוחט קרא אליו בקול: "עמוד! כי לשיכור אסור לשחוט"... השוחט שלא הכיר אתת רבי יעקב כעס על תוכחתו ועל התערבותו במעשיו. אך בעל נתיבות המשפט הרגיע אותו והוסיף להוכיחו בנועם ובדברי חיידוד וכך אמר לו בין היתר:

"הלא מוצאים אנו ב"חד גדיא" שבהגדה של פסח "ואתא מלאך המות ושחט לשוחט דשחט לתורא" ונשאלת השאלה: מדוע מלאך המות הרג לשוחט? מה חטא השוחט ששחט לתורא, הלא סוף בהמה לשחיטה? אלא - הפטיר רבי יעקב - חטאו של השוחט היה בכך ששחט לתורא אחרי ארבע כוסות".

תוך כדי כך, נודע לאותו שוחט שהזובר אליו הוא הגאון מליסא. חרד מאד לקראתו וביקש מחילתו על דברי העזות שהשמיע בפניו, וקיבל על עצמו להיות מכאן ולהבא נזהר במעשיו.

מגדולי התורה והחסידות

"לא רק למתוח ביקורת"...

מעשה שהתכנסו אנשים באסיפה פומבית, כדי להוכיח את חברי-הועד שפעלו באותה עיר, על זה שאינם פועלים כהוגן. נענה על כך **"כ"ק האדמו"ר מגור רבי אברהם מרדכי זצ"ל (בעל האמרי אמת) ואמר להם:**

כאשר באים להוכיח ולתקן את עוולות הזולת, אין די רק למתוח ביקורת, אלא יש להציע ולהראות את התיב אשר הוא דרך המלך לתיקון הענין.

וראיה לכך - אמר האדמו"ר - היא ממה שאמרו חז"ל על יתרו שנקרא "יתר" על שם שיתר פרשה אחת בתורה: "ואתה תחזה" (שמות יח-כא). והרי הפרשה שיתר מתחילה בפסוק "לא טוב הדבר אשר אתה עושה" ומדוע מציינים "ואתה תחזה", אלא משום שבזה החלה הצעת התיקון להבא...

בישישים חכמה

תוכחה בחביבות ובנועם

סיפר בנו של הצדיק רבי חיים פלאגי זצ"ל על אביו:

היה מראה פנים שוחקות לכל מי שבא לפניו, ומראה לו חיבה כאילו היה בנו. ואפילו למי שהתריס כנגדו ובא לבקש מחילה, מיד היה מקבלו בסבר פנים יפות ושמחות.

והרגשתי הרבה פעמים שכאשר היה רוצה להוכיח את הזולת, היה מרבה לשחוק עמו קודם שיתחיל בדברי התוכחות, זאת כדי שלא ירגיש הלה צער והקפדה על דברי התוכחה.

צואה מחיים

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו - סיפורים בני זמננו

"קומו ונעלה ציון" / הרב נפתלי וינברג

האכזרים. פלא שמיליוני אזרחים בארה"ב מצטיידים בנשק חם לשם הגנה? המיעוט הליברלי לא בוחל בהיתר כל תועבה שבעולם ובלבד שזה יתיישב עם "ההשקפה" המעוותת שלו.

ולכל השכבה האליטיסטית הזו העניק טראמפ סנוקרת לתוך הפרצוף. בניגוד לכל הסוקרים מטעם-עצמם שחיים בבועה הליברלית שלהם, זכה טראמפ בנשיאות - כאשר הוויכוח בין השקפת העולם הליברלית, אותה ייצגו הדמוקרטים, להשקפת העולם השמרנית, אותה ייצגו הרפובליקנים, בהחלט נידונה בעימותים שבין המועמדים לפני הבחירות.

* * *

מזה שנים ספדו הפרשנים למפלגה הרפובליקנית. טענו שאין לה סיכוי לנצח היות שהמהגרים מתרבים, ואלו נוטים במוצהר לטובת הדמוקרטים. אך בהשגחה פרטית ניצחו השמרנים **וזה מלמד אותנו שהקב"ה מצפה לעצירת ההתדרדרות**. אם הליברלים והמתירנים היו זוכים בבחירות, הייתה ארה"ב מתפרקת מבפנים לחלוטין. כל הערכים היו מושלכים לפח האשפה, בדרך ליצירת סדום מודרנית, כאשר היום המצב שם לא רחוק מכך.

נכון. טראמפ עדיין איננו מל"ו צדיקים שבדור... אך הוא בהחלט מייצג ערכים שמרנים, שיחסית טובים פי אלף מונים מאלה של מתנגדיו. הוא גם לא מגלה הנאה מיוחדת לחבק את שונאי ישראל ולבעוט ביהודים - כמנהג קודמו ששמו מכיל משום מה את צירוף האותיות 'חוסיינ'... יש לו אפילו חתן, שמזדהה כאורתודוכסי ומצהיר קבל עם ועדה על שמירת המצוות, וטראמפ גאה בו ובנכדיו היהודים.

* * *

מניצחוננו המפתיע אנו למדים שהקב"ה הוא שמוביל את העולם מעבר לכל מחשבות אדם כדי להטיב. וזה סימן שעלינו רק לחזק יותר את ציפיתנו לביאת משיח צדקינו בכל יום שיבוא. איננו שוגים באשליות. אמריקה היא הולכת להפוך למוסרית, כי התדרדרותה הרוחנית של האומה לא כבר בדרך אל-חזור. מה שכן, הבחירה בשמרנים מעניקה את התקווה לעצירת ההתדרדרות הנוספת - וזה כבר המון. אך בכל מקרה, גם המצב הנוכחי לא יוכל להימשך אין קץ. עשוי לבוא יום בו תתבקש האומה האמריקנית לשלם על אי-התרבות שהעניקה לעולם.

אמנם, תובנה זו גופא מה שנראה שהעולם צועד לכיוון של שיפור רוחני, מזמין את יהודי ארה"ב לעלות לארץ ישראל, למרות הקושי המובן של לעקור ממקור פרנסה. אך כל מי שיודע לראות ולשמע, מבין שעתיד היהודים הנו בארץ ולא בחו"ל. גם כאשר נגאלו ממצרים לא הסכימו כולם לצאת, אך זה לא מנע מהאחרים את הגאולה. כשיש אפשרות להשתכן בא"י ובחרים להשאר שם לכאורה ע"ז אמרו חז"ל (כתובות ק"י) "כל הדר בארץ ישראל - דומה כמי שיש לו א-לוה, וכל הדר בחוצה לארץ - דומה כמי שאין לו א-לוה, שנאמר: (ויקרא כה, לח) לַתְּלֹת לָכֶם אֶת אֶרֶץ פְּנֵנָה לְהִיּוֹת לָכֶם לְאֱלֹקִים, וכל שאינו דר בארץ אין לו א-לוה: אלא לומר לך: כל הדר בחוצה לארץ - כאילו עובד עבודת כוכבים".

איננו יודעים מה ילד יום, אך כדאי שנתאזר בביטחון בהקב"ה - נעלה לארץ ונתעלה בחיים רוחניים נעלים בארץ ישראל!

ידוע מאמר חז"ל שכל העולם נברא עבור ישראל ("בְּרֵאשִׁית" בשביל ישראל שנקראו "רְאשִׁית" - רש"י בפסוק הראשון בתורה) הווה אומר שכל ההתרחשויות בעולם קשורות - אם במישרין ואם בעקיפין - לעם ישראל. מה גם התרחשות מפתיעה שכזו בה נבחר **דונלד טראמפ** כ"מלך העולם", ללא כל רקורד מתבקש של הצלחה מדינית / צבאית וכדו'.

הסיפור הזה בוודאי זועק דרשני! והשאלה אם-כן: מה משמעות בחירתו לנשיא ארה"ב, בהתאם להשקפת התורה? בשורות הבאות ננסה להעניק את המענה.

* * *

ארה"ב, וישראל החילונית בעקבותיה, מושתתים על יסודות ה'דמוקרטיה'. מייסדי המדינה חלמו 'להיות עם חופשי בארצנו', כאשר מי שמכריע בכל תחום איננה התורה אלא 'הרוב המכריע'. נכון, את חוקי הנישואין הם השאירו תחת סמכות 'הרבנות הראשית'. אך זה היה מתוך ידיעה ברורה שאלמלא כן עשוי רובו של העם להיעלם ולהיטמע - כפי שזה מתרחש לצערנו ברבות ממדינות העולם. אחוזי נישואי התערובת בעולם מעוררי פלצות, ובחלקם זה מתקרב לתשעים אחוז רח"ל.

אך מלבד פינת חמד זו של מוסד הנישואין, ייחלו המייסדים למדינה דמוקרטית חופשית לחלוטין. את ערך הדמוקרטיה הם זיהו - או הציגו - עם **"אחרי רבים להטות"** (שמות כג, ב) וביקשו לשכוח את **"לא תהיה אחרי רבים להטות"** (שם) - בחירה סלקטיבית שכזו רח"ל...

נחזור לארה"ב. מתחילת יסודה של המדינה לפני 240 שנה קובע העם את מדיניותה. אין ספק שהרעיון הזה מושך כל אחד, שכן מי לא רוצה להרגיש "בעל הבית"? אך מאידך מבין כל בר-דעת שהרעיון הזה של "הרוב תמיד קובע" איננו עומד במבחן המציאות כלל וכלל.

לדוגמה; לו יערכו 'משאל-עם' בארה"ב, או בכל מדינה דמוקרטית אחרת, אודות השאלה: **"האם לבטל את מס הכנסה? כן / לא"** אין ספק שהרוב המוחלט ישיב בחיוב, אך כל אחד מבין שללא הכנסות - אין מדינה... באותה מידה ישיבו הרוב 'כן' על השאלה: **"האם תחלק המדינה מענק חד פעמי של מיליון דולר לכל אזרח? כן / לא"** ואין צורך לתאר לאיזו אינפלציה תדרדר ארה"ב עם הדפסת 320,000,000,000,000 דולרים חדשים...

הווה אומר שכולם מבינים ש"הרוב" אינו ערובה לדרך האמת. אך מה קורה כאשר הרוב נשלט באמצעות שטיפת מח אין סופית של **מיעוט** ליברלי? זה כבר בכלל עסק מטורף!

זה בדיוק מה שהתרחש בארצות הברית של אמריקה!

רוב תושבי ארה"ב, הינם טיפוסים שמרנים יחסית. אך מיעוט צעקני, ליברלי שמאלני, השתלט על התקשורת, על האמנות, על השיח הציבורי - ומלפני שמונה שנים גם על הפוליטיקה ומוקדי הכוח.

הרעיון האנטי-חינוכי בעליל שילד "שווה זכויות" כמו הוריו, מקורו במיעוט ליברלי זה, כמו: האיוולת של פירוק המשפחה מתוך עקשנות שמעמד האשה חייב להיות שווה לגבר, וכדומה דעות כוזבות, עד שיש בארה"ב כיתות שלמות של ילדים מבתים מפורקים!

גם פריחת הפשע מקורה במיעוט הליברלי, שמתעקש לרחם על

היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון?

ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il